

DE EISCHEN DER KINDERGENEESKUNDE. — De hoogleeraren in de kindergeneeskunde hebben tot den rijkskanselier het verzoek gericht, aan de afdeelingen voor besmettelijke ziekten der universiteitsklinieken goed toegeruste kinderafdelingen toe te voegen; de buitengewone professoraten in de kindergeneeskunde om te zetten in gewone; voor de aanstaande artsen de verplichting in te voeren om gedurende twee semesters het onderwijs in de kindergeneeskunde te volgen, en een examen daarin voor te schrijven bij het arts-examen en de examens voor geneeskundig ambtenaar (Kreisarzt); eindelijk bijzondere lessen voor schoolartsen en ook artsencursussen te doen houden (*Zeitschr. f. ärztl. Fortb.*).

EEN EIGENAARDIGE CONCURRENTIE-CLAUSULE. — Een Duitsche arts had van een anderen arts een huis gehuurd voor den tijd van vijf jaren, op voorwaarde, dat de huurder, mocht hij de huur opzeggen, moest trachten een nieuwen huurder of een koper te bezorgen, en daartoe, als de verhuurder het zou verlangen, een arts zou aanbieden, die in alle rechten en verplichtingen zou treden. Zou de koper een arts zijn, dan zou de eerste huurder zich verbinden, zich niet te vestigen binnen het bereik der verlaten woning. Iedere volgende huurder zou weer dezelfde verplichtingen op zich nemen: een doorlopende „Konkurrenzklauseel” dus, voor vele jaren. Het Reichsgericht verklaarde het geheele contract nietig wegens deze „met het openbaar belang en met de zedelijke waardigheid van den geneeskundigen stand strijdige” bepaling (*Deutsche med. Wochenschr.*).

Een ander bewijs, dat het sommigen artsen niet aan handelsgenie ontbreekt, deelt jur. dr. EBERMAYER in hetzelfde blad mede. Een dokter had een middel tegen het nachtzweet bij tuberculose „gevonden” en maakte nu deel uit van een naamlooze vennootschap tot vervaardiging en verkoop van het middel. De vennootschap maakte daarvoor in de bladen flink reclame. Dit bracht den arts voor de eererechtbank. Deze geloofde diens bewering, dat de reclame niet zijn werk was en dat hij den steller ervan niet kende, maar vond, dat hij verplicht was geweest, aan de reclame een einde te maken; deed hij dat niet, dan zou hij medeplichfig zijn. Niettemin werd de man vrijgesproken. EBERMAYER acht het noodig, tegenover zulke handelingen streng op te treden.

CASUISTIEK VAN HET BEROEPSGEHEIM. — In *La Presse médicale* van 13 September 1917 wordt het beroepsgeheim behandeld in verband met de vruchtafdrijving. De schrijver komt tot de gevolgtrekking, dat de arts strafbaar is, als hij hem toevertrouwde geheimen openbaart, behalve als dit op verlangen van den strafrechter geschiedt. Aan dit verlangen behoeft hij geen gehoor te geven. Dit recht om te zwijgen ten opzichte van lieden, die hem niets hebben toevertrouwd en ten wier opzichte hem geen beroepspllicht bindt. Door deze uitzondering hoopt de schrijver, dat de artsen eenige hulp zullen kunnen bieden bij de vervolging van afdrijvers. De uitzondering beperkt zich echter tot de gevallen, dat de arts een geval van abortus waarneemt, zonder dat zijn geneeskundige hulp daarbij is ingeroepen.

Het Oberlandesgericht Posen heeft beslist, dat de uitvoerder der wilsbeschikking van een arts het recht heeft en zelfs verplicht is, getuigenis te weigeren omtrent zaken, waarvan hij door zijn beschikking over de papieren van den arts kennis draagt, aangezien hij den uitgesproken of vermoedelijken wensch van den erflater moet eerbiedigen (*Deutsche med. Wochenschr.*).

PINKHOF.

INGEZONDEN.

PRAEADVIES VOORSTEL OLDAMBT.

Het prae-advies door het hoofdbestuur uitgebracht op het voorstel van de afdeeling Oldambt heeft op mij een zeer zonderlingen indruk gemaakt. Reeds wisten wij, dat de nieuwe tijdelijke tarifiering der R. V. B. het gevolg was van een overleg van het bestuur der R. V. B. met het hoofdbestuur der Ned. maatschappij tot bevordering der

geneeskunst (zie: *Tijdschrift voor Ongevallen-geneeskunde*, 1917, bldz. 477). Nu hooren wij, dat dit advies gegeven is „gehoord zijn adviseerende commissies en gezien de opmerkingen van de leden van het hoofdbestuur“. Welke adviseerende commissies dit zijn, mogen de leden der Maatschappij blijkbaar nog niet weten. Of deze commissies bevoegd zijn te adviseeren over plattelandstoestanden, blijft een open vraag, gezien vooral de laatste alinea van het prae-advies. Daar staat „maar dat aan den anderen kant ook rekening gehouden moet worden met het feit, dat *in den regel* (cursiveering van mij) de arts in groote gemeenten niet, maar die *in* gemeenten van het platteland wèl vergoeding geniet voor het gebruik van vervoermiddelen en voor verlies van tijd“. Ik geloof, kan dit echter niet bewijzen, dat *in den regel* de arts ten plattelande *geen* vergoeding geniet voor het gebruik van vervoermiddelen en voor verlies van tijd. Trouwens, hoe is dan toch het verschil te verklaren in de honoreering van het spreekuurconsult? In de groote steden eerste consult *f* 1.25, ieder volgend *f* 1.—; de rest van Nederland respectievelijk *f* 1.— en *f* 0.75. Ook hier een verschil van ruim 25 pCt., welk verschil toch zeker niet kan ingehaald worden door deklareeren voor vervoermiddelen of tijdverlies!

Neen, het prae-advies van het hoofdbestuur is voor mij raadselachtig: ik begrijp het niet, doch de schuld zal wel bij mij liggen.

Lekkerkerk, 7 April 1918.

D. N. VAN GELDEREN.

HET TARIEF DER RIJKSVERZEKERINGSBANK.

Zoals de heeren VAN DER BRUGH en DE HAAS vermoedden, heb ik, na het lezen van hun ingezonden stuk, tot mijn genoegdoening bemerkte, dat ik inderdaad gebruik gemaakt heb van „het imaginaire beeld“, maar dan toch van een imaginair beeld, dat ons door het bestuur der Rijksverzekeringsbank onder de officieele berichten voorge-tooverd wordt als een reëel. Aangezien dat bestuur het advies in verband brengt met de tariefs-herziening, mag iedereen aannemen, dat het er ook werkelijk mede in betrekking staat. Tegen dergelijke misleidende voorstellingen behoorden m. i. de commissies van advies eventueel zelf op te komen, dan was dat voor buitenstaanders niet noodig.

Tilburg, 7 April 1918.

F. SASSEN.

URTICARIA DOOR SPIERARBEID.

In de mededeeling van PRINS in het vorig nummer van dit *Tijdschrift* mis ik onder de opgegeven oorzaken, die voor het uitbreken der urticaria aansprakelijk gesteld zouden kunnen worden, twee belangrijke factoren, die mijns inziens in de beide beschreven gevallen het geheele beeld beheerschen, nl. de hypotonie van het sympathische (vegetatieve) zenuwstelsel en de hypothyreoidie. Slechts terloops noemt PRINS de mogelijkheid van een bestaande „spasmophilie van het vegetatieve zenuwstelsel“. Beter lijkt mij, te spreken van een hypotonie van het vegetatieve stelsel. In beide gevallen lijkt het mij waarschijnlijk, deze hypotonie als de grondoorzaak te moeten beschouwen, al of niet samengaand met of berustende op een hypothyreoidie. Aangezien deze twee toestanden van hypofunctie in nauw verband staan en een voortdurende wisselwerking op elkander uitoefenen, is het zeer moeilijk uit te maken, welke van deze het primaire is. Het waarschijnlijkst lijkt mij, de hypothyreoidie als het primaire aan te nemen, omdat wij dergelijke toestanden het meest in de puberteit zien optreden en omdat er met thyreoïedpreparaten vaak een gunstig gevolg te bereiken is. Aangezien de urticaria is een trophisch-vasomotorische stoornis en de n. sympathicus bij deze twee functies een zeer voornamelijk rol speelt, ligt het voor de hand, de urticaria als een uiting van hypotonie van het vegetatieve stelsel op te vatten. Voor deze veronderstelling pleit nog de groote invloed van emotieve momenten, zooals vooral duidelijk is in het tweede geval. Ook in het eerste geval echter lijkt mij deze invloed niet te ontkennen: een spierinspanning, die met emotieve factoren samengaat, geeft wel urticaria (dansen, dat zij blijkbaar gaarne deed, hardloopen bij warm weer, dat haar irriteert, evenals